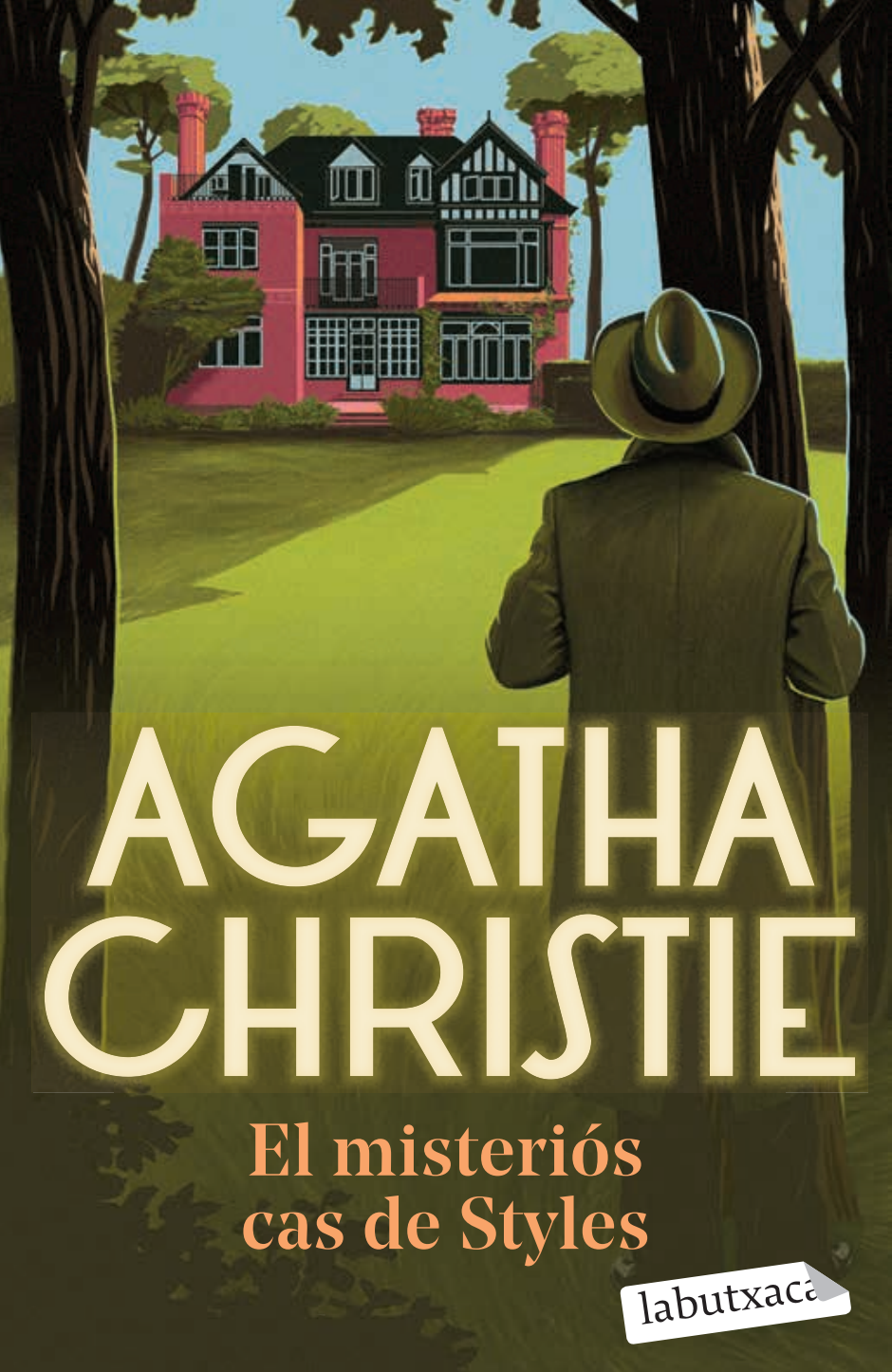

AGATHA CHRISTIE

El misterios
cas de Styles

labutxaca

Agatha Christie

El misteriós cas de Styles

Traducció de Jordi Civís i Pol

Columna
Barcelona

The Mysterious Affair at Styles © 1920 Agatha Christie Limited.
AGATHA CHRISTIE, POIROT and the AC Monogram Logo
are registered trademarks of Agatha Christie Limited in the UK
and elsewhere. All rights reserved.

© de la traducció: Jordi Civís i Pol

Primera edició en aquest segell: juny del 2022
© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.,
labutxaca

Fotocomposició: Grup62
DIPÒSIT LEGAL: B. 8.731-2022
ISBN: 978-84-19107-06-0

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de
l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació
pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa
a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro
(Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si
necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra
(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

CAPÍTOL I

ME'N VAIG CAP A STYLES

*L'*enorme interès que va suscitar el que aleshores es va anomenar el «cas Styles» avui dia ja ha minvat força. No obstant això, i tenint en compte la gran notorietat que llavors va assolir, tant el meu amic Poirot com la mateixa família m'han demanat que faci un relat de tot el que va succeir. Confiem que això silenciarà els rumors sensacionalistes que encara persisteixen.

Per tant, començaré donant compte de les circumstàncies que van fer que jo entrés en contacte amb aquell cas.

Havia tornat del front en qualitat d'invàlid i, després de passar uns quants mesos en una casa de convalescència més aviat depressiva, em van donar un mes de permís per malaltia. Com que no tenia parents ni amics pròxims, tractava de decidir què faria quan vaig ensopegar amb John Cavendish. Els darrers anys l'havia vist molt poc. La veritat és que mai no l'havia conegut gaire bé. De fet, era ben bé uns quinze anys més gran que jo, tot i que amb prou feines semblava que en tingués quaranta-cinc. Quan jo era un noi, però, tot sovint havia passat temporades a Styles, l'indret d'Essex on vivia la seva mare.

Vam parlar una bona estona dels vells temps i va acabar invitant-me a passar els meus dies de permís a Styles.

—La mare estarà molt contenta de tornar-te a veure, després de tots aquests anys.

—Està bé, la teva mare? —vaig preguntar.

—Oh, sí. Suposo que deus saber que es va tornar a casar, oi?

Temo que vaig demostrar la meua sorpresa una mica massa clarament. A Mrs. Cavendish, que s'havia casat amb el pare de John quan aquest era un vidu amb dos fills, la recordava com una dona formosa, de mitjana edat. Ara, evidentment, no podia tenir menys de setanta anys. Recordava que tenia una personalitat enèrgica, autocràtica, una mica inclinada a la notorietat caritativa i social, amb una gran passió per patrocinar basars i fer de Fada de l'Abundància. Era una dona molt generosa i tenia una fortuna considerable.

La casa que tenien al camp, Styles Court, l'havia adquirit Mr. Cavendish al començament de la seva vida de casats. Mr. Cavendish havia estat dominat completament per la seva esposa; tant, que quan ell es va morir li va deixar la casa mentre ella visqués, com també la part més important dels seus ingressos; una solució que havia estat clarament injusta per als seus dos fills. La seva madrastra, però, havia estat sempre molt generosa amb ells; la veritat és que eren tan petits quan el seu pare es va tornar a casar que sempre se l'havien mirat com la seva pròpia mare.

Lawrence, el més petit, havia estat un noi delicat. Havia acabat els estudis doctorant-se, però ben aviat havia abandonat la seva professió de metge i s'havia quedat a viure a casa per dedicar-se a les seves ambicions literàries; els seus versos, però, no havien aconseguit mai cap èxit important.

John va treballar durant un cert temps com a advocat, però finalment s'adaptà a la vida, més agradable, del terratinent. Feia

dos anys que s'havia casat i havia dut la seva esposa a viure a Styles, per bé que jo tenia la sospita ben fonamentada que hauria preferit que la seva mare li hagués augmentat el passament, la qual cosa li hauria permès de tenir casa pròpia. Mrs. Cavendish, però, era una senyora que preferia perseverar en els seus propis plans i que esperava que els altres s'hi avinguessin, i en aquest cas certament tenia la paella pel mànec; és a dir, tenia els cordons que lligaven la bossa.

John es va adonar de la meua sorpresa en conèixer la notícia del nou casament de la seva mare i va fer un trist somriure.

—Està fet una bona peça! —va dir violentament—. Puc assegurar-te, Hastings, que ens fa la vida força difícil. Pel que fa a l'Evie... Et recordes de l'Evie?

—No.

—Oh, suposo que va venir després de la teua època. És la factòtum de la mare, la seva companya, li serveix per a tot! És divertida, l'Evie! No és ni jove ni bonica, però és animada com no n'hi ha cap altra.

—Anaves a dir...

—Oh, aquell personatge! Va aparèixer no se sap d'on, amb el pretext que era un cosí segon de l'Evie o alguna cosa així, tot i que a ella no semblava pas que li agradés gaire, de reconèixer-hi cap mena de relació. Aquest personatge és ben bé un intrús; qualsevol ho pot veure, això. Duu una gran barba negra i calça botes de xarol, faci el temps que faci! Però a la mare de seguida li va fer gràcia i el va agafar com a secretari; ja saps que ella sempre regenta unes cent societats, oi?

Jo vaig fer que sí amb el cap.

—Bé, naturalment la guerra ha transformat els centenars en milers. Sens dubte aquest personatge li ha estat molt útil. Però escolta, quan de sobte ens va anunciar que ella i l'Alfred s'ha-

vien promès, tots ens vam quedar que si ens punxen no ens treuen ni una gota de sang! Aquell personatge deu ser almenys vint anys més jove que ella! Es tracta purament d'un caçador de fortunes que actua amb la cara descoberta; però, és clar, ella pot fer el que li sembli, i s'hi ha casat.

—Deu ser una situació ben empipadora per a tots vosaltres.

—És més que una situació empipadora —va asseverar—. És una condemnació!

Així, doncs, va resultar que, tres dies després d'aquest encontre, jo vaig baixar del tren a Styles St. Mary, una absurda estacioneta sense cap raó aparent per la qual hagués d'existir, enfilada allí dalt entre camps verds i camins de muntanya. John Cavendish m'esperava a l'andana i em va acompanyar cap al cotxe.

—Encara m'hi queden una o dues gotes de benzina, saps? —va comentar—. És principalment a causa de les activitats de la mare.

El poble de Styles St. Mary era situat a unes dues milles de la petita estació, i Styles Court queia una milla més enllà. Era un dia tranquil i calorós de principi de juliol. Quan un es mirava els camps d'Essex, tan verds i pacífics sota el sol de la tarda, semblava gairebé impossible de creure que, no gaire lluny d'allí, una gran guerra seguia el seu curs. Em va semblar que m'havia extraviat i havia anat a parar en un altre món. Quan vam arribar a la porteria, John va dir:

—Temo que, tot això, ho trobaràs molt silenciós, Hastings.

—Amic meu, això és justament el que em cal, ara.

—Oh, és prou agradable si vols dur una vida ociosa. Jo faig pràctiques amb els voluntaris dues vegades la setmana, i dono un cop de mà per aquí, per les granges. La meva muller treballa regularment «de pàgesa». Es lleva cada dia a les cinc del matí

per anar a munyir i se n'ocupa sense parar fins a l'hora de dinar. En realitat seria una vida força bona, si no fos per aquest tipus, per l'Alfred Inglethorp! —Tot d'una es va posar a mirar el cotxe i va ullar el rellotge—. No sé si tenim temps d'anar a recollir la Cynthia. No, a hores d'ara ja deu haver sortit de l'hospital on treballa.

—La Cynthia! Aquesta no és pas la teva muller, oi?

—No, la Cynthia és una protegida de la meva mare; és la filla d'una companya d'escola que es va casar amb un pocaver-gonya de procurador. Ell es va arruïnar i la noia es va quedar òrfena i sense un penic. La meva mare li va oferir ajuda i la Cynthia fa dos anys que s'està amb nosaltres. Treballa a l'hospital de la Creu Roja a Tadminster, a set milles d'aquí.

Mentre deia aquestes darreres paraules, ens vam aturar davant l'antiga i bonica mansió. Una senyora que duïa una gruixuda faldilla de xeviot i que estava ajupida damunt d'un parterre de flors es va posar dreta quan vam arribar.

—Hola, Evie, vet aquí el nostre heroi ferit! Mr. Hastings... Miss Howard.

Miss Howard em va estrènyer la mà d'una manera vigorosa, fent-me gairebé mal i tot. Davant meu tenia uns ulls molt blaus en una cara bronzejada pel sol. Es tractava d'una dona d'uns quaranta anys, de faccions agradables, amb una veu profunda, que a causa dels tons estentoris que utilitzava resultava gairebé baronívola. El seu cos era d'aspecte robust, força voluminós, i els peus feien joc amb aquest cos; els duïa entaforats dins unes botes ben gruixudes. Ben aviat em vaig adonar que la seva conversa era d'un estil totalment telegràfic.

—Les males herbes pugen com les flames d'un incendi. No en puc donar l'abast. Ens deixaran tancats a dins. Hi hem d'anar amb compte!

—Per descomptat que m'agradarà molt ajudar-vos —vaig respondre.

—No ho digueu, això. Mai no agrada. Després desitjareu no haver-ho dit.

—Sou una cínica, Evie —va dir John rient—. On se serveix el te avui, a dins o a fora?

—A fora. Fa un dia massa bonic per estar-nos tancats a dins de casa.

—Au, doncs, ja heu fet prou feina, per avui, al jardí. El jornalier ja s'ha guanyat la seva soldada. Veniu a refrescar-vos.

—Bé —va contestar Miss Howard, traient-se els guants de terrejar pel jardí—. Em sento inclinada a donar-vos la raó.

Va encapçalar el grup tot envoltant la casa cap a l'indret on hi havia preparat el te a l'ombra d'un gran sicòmor.

Una figura es va alçar d'una de les cadires de vímet i va fer unes quantes passes per venir a saludar-nos.

—La meva muller, Hastings —va dir John.

No oblidaré mai la primera visió que vaig tenir de Mary Cavendish. La seva figura, alta i prima, es retallava contra la llum del dia; la viva sensació de foc adormit que semblava trobar la seva expressió només en aquells ulls remarcables, en aquells meravellosos ulls de color de mel, diferia de la de qualsevol altra dona que hagués arribat a conèixer mai; aquell intens poder de quietud que posseïa, que, tot i així, feia l'efecte que responia a un esperit salvatge, sense domar, en un cos exquisidament civilitzat; totes aquestes coses van quedar marcades en la meva memòria. No les oblidaré mai.

Em va saludar amb unes quantes paraules d'atenta benvinguda, en una veu baixa però clara, i jo em vaig asseure en una cadira de vímet sentint-me realment satisfet d'haver acceptat la invitació de John. Mrs. Cavendish em va oferir una tassa de te,

i els pocs comentaris que va fer van augmentar la meva impressió quant al fet que es tractava d'una dona realment fascinant. Un bon oïdor resulta sempre estimulant, i jo vaig descriure d'una manera tan humorística diversos incidents que m'havien ocorregut a la casa de convalescència, que m'he de vanter d'haver divertit en gran manera la meva amfitriona. A John, per descomptat, per més bon element que sigui, no se'l pot considerar de cap manera un conversador brillant.

En aquell moment, una veu que jo recordava bé va venir surant a través d'uns finestrons entreoberts d'allí a la vora:

—Així, doncs, escriuràs a la princesa després de prendre el te, Alfred? Jo mateixa escriuré a Lady Tadminster pel que fa al segon dia. O bé esperarem a saber alguna cosa de la princesa? Posat que refusés, Lady Tadminster la podria inaugurar el primer dia i Mrs. Crosbie, el segon. Després hi ha la duquessa, per a allò de la festa de l'escola.

Es van sentir els murmuris de la veu d'un home, i tot seguit la veu de Mrs. Inglethorp es va alçar replicant:

—Sí, tens raó. Després de prendre el te ja n'hi haurà prou. Penses en tot, Alfred, estimat.

Els finestrons es van obrir una mica més, i una senyora gran de faccions boniques i cabells blancs, amb el posat més aviat dominant, va sortir de dins la casa i posà el peu a la gespa. Un home va venir darrere seu, amb una ombra de deferència en el seu capteniment.

Mrs. Inglethorp em va saludar efusivament.

—Oh! Em resulta molt i molt agradable, de tornar-vos a veure, Mr. Hastings, després de tots aquests anys. Alfred, estimat, et presento Mr. Hastings; Mr. Hastings, el meu marit.

Em vaig mirar encuriosit l'«Alfred estimat». Aquest estava fent un paper més aviat fora de lloc. No em va estranyar gens

que a John no li agradés la seva barba. Era una de les barbes més llargues i més negres que he arribat a veure mai. Duia uns pinçanassos de muntura daurada i oferia un capteniment curiosament impassible. Em va semblar que podria quedar molt natural en escena, però resultava estranyament fora de lloc en la vida real. La seva veu era més aviat profunda i llagotera. Em va donar una mà de fusta tot dient:

—Molt de gust, Mr. Hastings. —Després, girant-se cap a la seva esposa, va afegir—: Emily, estimada, em sembla que aquest coixí està una mica humit.

Ella li va somriure satisfeta, mentre Alfred l'hi substituïa per un altre, bo i fent ostensibles demostracions d'afecte i tendresa. Estrany engegament d'una dona altrament molt sensata!

Amb la presència de Mr. Inglethorp, un cert sentiment de cohibició i de velada hostilitat va semblar descendir damunt de tot el grup. Miss Howard, en particular, no feia cap esforç per amagar els seus sentiments. Mrs. Inglethorp, però, no va semblar notar res d'anormal. La seva loquacitat, que recordava d'anys enrere, no havia perdut gens en el temps que s'havia escolat i va encetar un doll inexhaurible de conversació, principalment al voltant de l'assumpte del pròxim basar que estava organitzant i que se celebraria ben aviat. De tant en tant es dirigia al seu marit per qüestions de dies o de dates. El posat atent i vigilant d'aquest no variava mai. Des de bon començament li vaig agafar una mania forta i ben fonamentada, i m'acostumo a vantar que els meus primers judicis resulten normalment molt aguts.

Al cap d'una estona Mrs. Inglethorp es va girar per donar unes instruccions a Evelyn Howard sobre algunes cartes, i el seu marit se'm va dirigir en la seva acurada veu greu:

—L'exèrcit és la vostra professió habitual, Mr. Hastings?

—No, abans de la guerra treballava a la Lloyd's.

—I hi tornareu quan s'hagi acabat?

—Potser sí. O bé això o bé començaré alguna cosa nova.

Mary Cavendish es va tirar endavant.

—Què escolliríeu com a professió, si no us calgués més que fer cas de les vostres inclinacions?

—Bé, això depèn.

—No teniu cap afecció secreta? —va preguntar—. Digueu-m'ho; bé us deu agradar alguna cosa! A tothom li passa..., normalment es tracta d'alguna cosa absurda.

—Us riureu de mi.

La noia va somriure.

—Potser sí.

—Bé, sempre he tingut l'anhel secret de ser un detectiu sagaç!

—Un de debò, a Scotland Yard? O bé un Sherlock Holmes?

—Oh! Un Sherlock Holmes, per descomptat. Us ho dic seriosament, hi sento una certa atracció. Una vegada vaig ensopegar un belga, un detectiu molt famós, que me'n va fer venir moltes ganes. Era un homenet meravellós. Acostumava a dir que tot bon treball de detectiu no era altra cosa que pur mètode. El meu sistema es basa en el seu, per bé que jo he anat una mica més lluny. Era un homenet molt divertit, un dandi meravellosament llest.

—A mi m'agraden les novel·les de detectius —comentà Miss Howard—. S'hi escriuen moltes bajanades, però. El criminal es descobreix sempre al darrer capítol. Aconsegueix enganyar tothom. Els crims autèntics es descobririen de seguida.

—Hi ha hagut un gran nombre de crims sense descobrir —vaig argüir.

—No vull pas dir per la policia, sinó per la gent que hi ha al voltant. Per la família. A aquests no se'ls podria entabanar. Ho descobririen de seguida.

—Aleshores —vaig dir molt divertit—, a vós us sembla que si us trobéssiu embolicada en un acte delictuós, per exemple un crim, seríeu capaç de descobrir-ne de seguida l'assassí?

—Per descomptat que podria. Potser no seria capaç de provar-ho davant un grup d'advocats, però estic segura que ho sabria. Me n'adonaria ben bé si ell se m'acostés.

—Podria ser una «ella» —vaig suggerir.

—Podria ser. Però l'assassinat és una cosa violenta. S'associa més amb els homes.

—No pas en els casos d'enverinament. —La veu clara de Mrs. Cavendish em va sobresaltar—. Ahir el doctor Bauerstein deia que, a causa del desconeixement que hi ha sobre els verins més poc usuals, és probable que existeixin in comptables casos d'emmetzinaments dels quals no se sospita en absolut.

—Escolta, Mary, quina conversa més horrible! —exclamà Mrs. Inglethorp—. Em fa l'efecte com si algú estigués caminant damunt de la meua tomba. Oh! Allí hi ha la Cynthia!

Una noia amb uniforme d'infermera venia corrent per la gespa.

—Hola, Cynthia! Arribes tard, avui. Et presento Mr. Hastings; Miss Murdoch.

Cynthia Murdoch era una noia jove, amb un aspecte molt efervescent, tota plena de vida i de vigor. Es va treure la petita toca d'infermera i vaig poder admirar els seus grans blens ondulats de cabells castanys en llibertat i la petitesa i la blancor de la mà que va estendre per agafar la tassa de te. Si hagués tingut els ulls i les pestanyes foscos hauria estat una autèntica bellesa.

Es va asseure a terra al costat de John i, quan li vaig acostar una safata d'entrepanes, em va somriure.

—Seieu aquí, a l'herba, veniu. S'hi està molt més bé.

Jo m'hi vaig deixar caure obedient.

—Trebal·leu a Tadminster, oi que sí, Miss Murdoch?

Va assentir amb el cap.

—Hi purgo els meus pecats.

—Us hi sentiu tiranitzada, doncs? —vaig preguntar jo, somrient.

—M'agradaria que ho veiéssiu! —exclamà Cynthia amb dignitat.

—Tinc una cosina que fa d'infermera —vaig comentar—. I sent terror de les «germanes».

—No m'estranya. Mireu, les germanes hi són sempre presents, Mr. Hastings. Hi són veritablement presents! No en teniu pas ni idea! Però jo, gràcies a Déu, no soc infermera. Jo treballo al dispensari.

—Quantes persones heu emmetzinat? —vaig preguntar somrient.

Cynthia també va somriure.

—Oh! Uns quants centenars! —va contestar.

—Cynthia —va dir-li Mrs. Inglethorp—, que em podries escriure unes quantes notes?

—I tant, tia Emily!

Es va alçar ràpidament, i alguna cosa del seu posat em va recordar que la seva situació allí era de dependència, i que Mrs. Inglethorp, per més amable que pogués ser en general, no li permetia pas que ho oblidés.

La meva amfitriona es girà cap a mi.

—En John us mostrarà la vostra habitació. El sopar és a dos quarts de vuit. Fa un cert temps que hem deixat de sopar tard.

Lady Tadminster, l'esposa del diputat d'aquesta jurisdicció, que és filla del difunt Lord Abbotsbury, fa el mateix. Està d'acord amb mi que hem de donar exemple d'estalvi. Aquí fem una economia de guerra, no es fa malbé res; fins i tot els bocins de paper gastat els guardem i els lliurem dins uns sacs.

Vaig dir que ho trobava molt bé i John em va acompanyar cap a la casa. Vam pujar per l'ampla escala, que es ramificava a dreta i esquerra dirigint-se cap a distintes ales de l'edifici. La meva cambra era a l'ala esquerra i donava al parc.

John se'n va anar, i uns minuts després el vaig veure des de la meva finestra passejant lentament per la gespa del braç de Cynthia Murdoch. Vaig sentir que Mrs. Inglethorp cridava «Cynthia!» impacient i que la noia es posava a córrer cap a la casa. Al mateix temps un home va sortir de l'ombra d'un arbre i es va posar a caminar lentament en la mateixa direcció. Semblava tenir uns quaranta anys, era molt bru i duia la cara ben rasurada. Feia l'efecte que alguna emoció violenta el dominava. Mentre passava, va mirar cap amunt, cap a la meva finestra, i el vaig reconèixer, tot i que havia canviat molt en els quinze anys que havien passat des que ens havíem vist per darrera vegada. Era el germà petit de John, Lawrence Cavendish. Em vaig preguntar què devia haver estat allò que havia fet aparèixer aquella expressió singular en el seu rostre.

Tot seguit el vaig apartar de la meva ment i vaig tornar a capficar-me en els meus afers.

La tarda va passar prou agradablement, i a la nit vaig somiar amb aquella dona enigmàtica, amb Mary Cavendish.

L'endemà al matí, el dia es va alçar brillant i assolellat, i jo estava ansiós de fruir d'una estada deliciosa.

No vaig veure Mrs. Cavendish fins a l'hora de dinar, moment en què s'oferí a acompanyar-me a fer un tomb; vam passar una

tarda molt agradable rondant pels boscos i vam tornar cap a la casa pels volts de les cinc.

Quan vam entrar a l'espaiós saló, John ens va fer un senyal perquè anéssim cap a la sala de fumar. Per la cara que feia, vaig veure de seguida que havia succeït alguna cosa desagradable. El vam seguir i va tancar la porta darrere nostre.

—Escolta, Mary, hi ha hagut un gran enrenou. L'Evie s'ha barallat amb l'Alfred Inglethorp i se'n va.

—L'Evie? Que se'n va?

John va fer que sí amb el cap, abatut i amb el semblant enfosquit.

—Sí; mira, se n'ha anat a veure la mare i... Oh! Aquí tenim l'Evie.

Miss Howard va entrar a la sala. Duia els llavis fortament premuts i portava una petita maleta a la mà. Se la veia tota trasbalsada, però amb un posat ben determinat i una mica a la defensiva.

—Almenys —cridà—, li he dit tot el que penso!

—Estimada Evelyn —va exclamar Mrs. Cavendish—, això no pot ser cert!

Miss Howard va assentir sorrudament amb el cap.

—I tant que ho és! Temo haver dit a l'Emily coses que no oblidarà o que no em perdonarà pas ràpidament. No hi fa res que li penetrin una mica. Tot i així, penso que acabaran relliscant-li. El primer que he fet ha estat dir-li: «Vós sou una dona vella, Emily, i no hi ha ximplés més ximplés que els vells. Aquest home és vint anys més jove que vós, i no us vulgueu enganyar respecte a la raó per la qual s'ha casat. Pels diners! Bé, doncs no n'hi doneu gaires. El granger Raikes té una dona jove molt bonica. Pregunteu al vostre Alfred quant de temps s'hi passa, allí». S'ha enfadat molt. És natural! Jo he continuat dient:

«És una mala peça. A mi em podreu explicar tot el que vulgueu, però recordeu el que us he dit. És una mala peça! Ja és hora que us adoneu de la realitat!».

—I ella, què ha dit?

Miss Howard va fer una ganyota extremament expressiva i va dir, exasperada:

—«El benvolgut Alfred», «l'estimadíssim Alfred», «perverses calúmnies», «mentides perverses», «dona perversa», acusar el seu «estimat marit»! Com més aviat me'n vagi d'aquesta casa, millor. De manera que me'n vaig, i amb el cap ben alt.

—Però no ara mateix?

—En aquest mateix moment!

Ens vam asseure i ens la vam quedar mirant un instant. Finalment, John Cavendish, veient que no la podia persuadir de cap de les maneres, se'n va anar a consultar l'horari dels trens. La seva esposa el va seguir mormolant alguna cosa sobre com mirar de convèncer Mrs. Inglethorp que s'ho pensés més bé.

En sortir de l'habitació, la cara de Miss Howard va canviar. Es dirigí àvidament cap a mi i em digué:

—Mr. Hastings, vós sou un home honest. Puc confiar en vós?

Em vaig quedar una mica sorprès. Em va posar la mà damunt del braç i va abaixar la veu fins que va arribar a ser un sospir.

—Tingueu-ne cura, Mr. Hastings. Pobra Emily. Aquí hi ha un grapat de taurons; tots ho són. Oh! Jo ja sé el que em dic. No n'hi ha cap que no estigui malament de diners i que no tracti de treure-n'hi. Jo l'he protegida tant com he pogut. Ara que estaré fora de circulació, se li imposaran.

—Per descomptat, Miss Howard —vaig dir—. Faré tot el que podré, però estic segur que us trobeu molt excitada i que esteu molt nerviosa.

Em va interrompre bellugant lentament el dit índex.

—Jove, creieu-me. He viscut en el món força més temps que vós. Tot el que us demano és que tingueu els ulls ben oberts. Ja comprendreu el que vull dir.

Les vibracions del motor van arribar per la finestra oberta i Miss Howard es va alçar i se'n va anar cap a la porta. A fora se sentia la veu de John. Amb la mà a la maneta de la porta, va girar el cap i em va dir:

—Sobretot, Mr. Hastings, vigileu el dimoni, vigileu el seu marit!

No hi va haver temps per a res més. Miss Howard va ser engolida per un cor que no parava de pronunciar frases de protesta i de comiat. Els Ingleshorp van ser els únics que no van aparèixer.

Quan el cotxe va haver arrencat, tot d'una Mrs. Cavendish es va separar del grup i se'n va anar per l'avinguda de terra a l'encontre d'un home alt i amb barba que es dirigia cap a la casa. Els colors van aparèixer a les galtes de la noia i li va allargar la mà.

—Qui és aquest? —vaig preguntar bruscament, perquè instintivament vaig desconfiar d'aquell home.

—És el doctor Bauerstein —va dir John secament.

—I qui és el doctor Bauerstein?

—S'està al poble fent una cura de repòs, després d'haver sofert una forta depressió nerviosa. És un especialista londinenc; un home molt intel·ligent; em sembla que és un dels experts més importants que hi ha en qüestió de verins.

—I és un gran amic de la Mary —va afegir Cynthia, la incontrolable.

John Cavendish va corrugar les celles i canvià de tema.

—Anem a fer un tomb, Hastings. Tot això ha estat molt desagradable. L'Evelyn Howard sempre ha tingut una llengua

molt aspra, però a tot Anglaterra no hi ha una amiga més fidel que ella.

Vam agafar la senderola que passava per entremig de la plantació i ens en vam anar cap al poble travessant els boscos que vorejaven tot un cantó de la finca.

Quan vam tornar altre cop a casa, en passar per una de les reixes de la finca, una noia bonica d'aspecte agitanat, que venia en direcció contrària, ens va saludar amb un cop de cap i un somriure.

—Una noia molt bonica —vaig observar apreciablement.

El rostre de John es va endurir.

—Aquesta és Mrs. Raikes.

—La que Miss Howard diu que...

—Exactament —va fer John amb una brusquedat innecessària.

Vaig pensar en l'anciana de cabells blancs d'allà, a la gran mansió, i en aquella careta eixerida i perversa que ens acabava de somriure, i vaig sentir un vague calfred de mal averany. Me'l vaig treure de sobre, però.

—Styles és una vella mansió realment magnífica —vaig dir a John.

Va assentir amb el posat ombrívol.

—Sí, és una propietat molt bonica. Algun dia serà meva; a dreta llei ara ja ho hauria de ser, si el meu pare hagués fet el testament com calia. I aleshores no em trobaria tan curt de diners com ara em trobo.

—Curt de diners, tu?

—Estimat Hastings, no em fa res de dir-te que estic més escurat que una rata.

—No et pot ajudar el teu germà?

—En Lawrence? S'ha gastat tots els diners que tenia publi-

cant els seus horribles versos en edicions de luxe. No, som tots una colla de gent sense diners. He d'admetre, però, que la meva mare sempre ha estat molt generosa amb nosaltres. És a dir, fins ara. Fins que s'ha casat, és clar... —va callar, arrugant el front.

Per primera vegada vaig pensar que, amb Evelyn Howard, alguna cosa indefinible havia desaparegut de l'ambient d'aquella casa. La seva presència havia irradiat seguretat. Ara, aquella seguretat havia desaparegut i l'ambient semblava curull de recels. El rostre sinistre del doctor Bauerstein va tornar desagradablement al meu pensament. Un vague recel de tot i de tothom va emplenar la meva ment. Per uns moments vaig sentir la premonició d'un mal que s'aproximava.